

ת"פ 2174/03/16 - מדינת ישראל נגד א' ז' ע' ו' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

04 דצמבר 2017

ת"פ 2174-03-16 מדינת ישראל נ' ו'

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ליפז סימני - נוכח

נגד

א' ז' ע' ו' - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דורון שטרן - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 27.02.2016 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, במהלך ארוחה משפחתית בבית הוריו של הנאשם התגלע ויכוח קולני בין רעייתו של האחרון (להלן: "**המתלוננת**") לבין אחותו. בהמשך למתואר, המתלוננת נכנסה לחדר השינה בבית, והנאשם בעקבותיה. במעמד זה, אמר הנאשם למתלוננת: "למה את צועקת על אחותי? למה את מתייחסת אליה", ותקף אותה בכך שתפס את שיערה (שהיה אסוף), הפעיל לחץ והוריד את ראשה למטה, עד שהיא התיישבה על ברכיה. וכך, בעודה על הרצפה, ניסתה המתלוננת להשתחרר מידי של הנאשם.

מיד ובסמוך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בשערות ראשה ודחף אותה לעבר הרצפה. בהמשך, בעוד המתלוננת הייתה ישובה על ברכיה, תקף אותה הנאשם בכך שבעט בצד השמאלי של האגן שלה וסטר בלחייה - וזאת תוך שהוא צועק לעברה: "את תתנצלי בפני אחותי, אני אחנך אותך, ואלמד אותך איך להתנהג". לאחר מכן, עזב הנאשם את החדר. כתוצאה מאלו, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות סימני כחולון באזור הזרוע וסביב מרפקי ידה, שריטות בצוואר, כחולון באזור הפנים והכחלה ונפיחות בברך ימין.

עוד ובהמשך למתואר לעיל, איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אני אתלונן עליך שאת משוגעת שאת מזניחה את הילד אני אדאג שייקחו לך אותו".

2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **ואיומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל; ואילו ההגנה תוכל לטעון לעונש כראות עיניה. כמו כן, עתרה ההגנה כי שירות המבחן יבחן בתסקירו את שאלת הרשעתו של הנאשם.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו ארבעה תסקירים, שבסופם ממליץ שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של

הנאשם, לצד השתת ענישה בדמות צו של"צ וצו מבחן. בגופם של התסקירים, מפרט שירות המבחן אודות קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, יחסו לעבירות, הליכי השיקום שבהם השתתף, עמדתה של המתלוננת, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר, לבד מאותם נתונים הרלוונטיים לשאלת הענישה, שאליהם אתיחס בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, שהתקבלה ביום 07.11.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, עמדה על הנסיבות המחמירות הנלוות אליהם, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם שינוע בין מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין 18 חודשים מאסר בפועל. בהמשך, מבלי להתעלם מעברו הפלילי הנקי, הודאתו והשתתפותו בהליכים הטיפוליים, ביקשה באת כוח המאשימה להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף הבינוני של מתחם הענישה, לצד מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות. כמו כן, הלה ביקשה לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה, וזאת בין היתר, משום שלא הוכח שייגרם לנאשם נזק קונקרטי אם זו תעמוד על כנה.

7. מנגד, ההגנה הפנתה, בין היתר, להליך השיקומי שעבר הנאשם, להודאתו במיוחס לו ולחיסכון בזמן שיפוטי יקר, לעובדה כי התגרש מהמתלוננת ולהערכת שירות המבחן לפיה לא נשקף הימנו סיכון. באשר לשאלת ההרשעה, נטען כי יש חשש ממשי שהרשעתו של הנאשם תביא לפיטוריו מעבודתו ותפגע בדימויו העצמי. לאור כל אלה, ולאחר ששב והפנה לאמור בתסקירי שירות המבחן, עתר הסנגור לאמץ את המלצת השירות ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען כי נענש מעצם העמדתו לדין וסיפר אודות ההליך הטיפולי שעבר. לאור אלה, הלה ביקש כי בית המשפט יבחן את מכלול הדברים ויקל בעונשו.

דין והכרעה

9. בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך הרשעתו בוטלה, יש להכריע תחילה - עוד קודם לגזירת העונש - בבקשת ההגנה להורות על ביטול ההרשעה.

ג. שאלת ההרשעה

10. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה

בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לזין בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

11. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בענייניו של הנאשם, שוכנעתי כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת **הלכת כתב** כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו, ואנמק.

12. ראשית, הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. כך, הנאשם לא הציג ולו בדל ראיה שיהיה בה כדי ללמד על כך שהוא עלול להיות מפוטר מעבודתו הנוכחית אם יורשע בדינו. אכן, שירות המבחן כתב בתסקירו כי להרשעתו של הנאשם בדין עלולות להיות השלכות הרסניות על עתידו התעסוקתי. דא עקא, לא נהיר אילו מסמכים, אם בכלל, הציג הנאשם לשירות המבחן בעניין זה ועל בסיס אילו ראיות התבססה הקביעה האמורה. מה גם שממילא, בכל הכבוד הראוי לשירות המבחן, את הטענה לפיה עתידו התעסוקתי עלול להיפגע כתוצאה מהרשעתו, על הנאשם להוכיח בראש ובראשונה לבית המשפט, ואת זאת כאמור, הוא לא עשה.

בהינתן האמור, ומשהנאשם לא הביא כל ראיה שיהיה בה כדי להוכיח כי הרשעתו תביא לפיטוריו ממקום תעסוקתו הנוכחי, וכאשר טענה בדבר פגיעה עתידית מחייבת למעשה את בית המשפט לפתח תרחישים תיאורטיים שכלל לא ברור האם בסופם עלולה להיגרם פגיעה בנאשם, הרי שיש לקבוע כי לא הוכח שהרשעה תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית" בתעסוקתו או בסיכויו שיקומו, ומכאן גם שלא הוכח כי יתקיים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה.

13. שנית, ואף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את הבקשה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, סבורתני כי לא ניתן במקרה זה - בשים לב גם לאופייה של האלימות שהופעלה על ידי הנאשם, כפי שהדבר יפורט בהמשך - להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אמנם, ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט ייתכן שיהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של נאשם שנמצא אשם בעבירות זהות או דומות לאלו שבהן הורשע הנאשם שבפניי. אולם כל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו, ואילו כאן, כך לדידי, הימנעות מהרשעתו של הנאשם, תשלח לו וגם לציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות. יפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז) השופטת ר' יפה-כ"ץ בע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (20.09.2015):

"חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שמשמעותו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה יורשע בגינה ורק במקרה חריג שבחריגים יימנע ביהמ"ש מהרשעתו, מקבלת משנה משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המסגרת המשפחתית... להבנתי, ישנה חשיבות רבה דווקא בהרשעה בעבירות שעניינן אלימות במשפחה, נוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין כותלי ביתם מהמכים אותם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. לעצם ההרשעה כוח משל עצמו, בין ככתם שיוטל על מבצע העבירה ובין ככלי הרתעתי המופנה גם כלפי אחרים, לבל יבצעו עבירות כגון אלה".

אכן, בעניין דדון שלעיל דובר במעשים חמורים מאלה שביצע הנאשם שלפניי, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחורי דבריו

של בית המשפט רלוונטי גם לענייננו.

לסיכום נקודה זו, וכפי שכבר ציינתי, לא שוכנעתי כי ניתן במקרה דנן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. והדברים אמורים אף ביתר שאת, מקום בו ממילא הנאשם לא הוכיח קיומו של נזק מוחשי שעלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדיון.

14. ויוער, בית המשפט אינו מתעלם מהמלצתו של שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. עם זאת, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוט, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

גם לגופו של עניין, וכפי שכבר צוין, לא נהיר על מה סמך השירות את מסקנתו לפיה תעסוקתו של הנאשם עלולה להיפגע אם הרשעתו תיוותר על כנה, שכן לא צוין בשום מקום שהוצג לשירות מסמך כזה או אחר שממנו עולים הדברים האמורים (וכאשר בכל מקרה, כאמור, ככל שמסמך כזה קיים, היה על ההגנה להציגו גם לבית המשפט). גם בכל הנוגע לנימוק הנוסף של שירות המבחן, לפיו הרשעה עלולה לפגוע בדימויו העצמי של הנאשם, אציין כי המדובר אך בשיקול אחד מני רבים, ולא מצאתי כי יש ליתן לו במקרה הנדון משקל מכריע. לעומת זאת, בכל הנוגע לדרישה להוכחת פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, פסיקתו של בית המשפט העליון ב**פרשת כתב** היא ברורה:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר [ההדגשה איננה במקור] שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

לאמור, בהיעדר נסיבות חריגות ביותר, התנאי של פגיעה קונקרטית בתעסוקה או בשיקום - שכאמור אינו מתקיים במקרה הנדון - הופך בשאלת ההרשעה לתנאי שבלעדיו אין (כן ראו: בע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל**, (24.04.2014)).

ודוק, אף בגזר הדין שאליו הפנתה ההגנה (ת"פ (שלום נצרת) 48501-12-14 **מדינת ישראל נ' שטרית**, (27.04.2017)) יש כדי לתמוך בדברים האמורים. שכן, שם דובר בנאשם אשר בית המשפט קבע לגביו שהצליח להוכיח, באמצעות הצגת מכתב מאת מעסיקו, שייגרם לו "נזק מוחשי וקונקרטי עקב הרשעה בדיון" - מה שכמאור, אין כן בענייננו.

15. בנוסף לאלה, ייאמר כי אף לא התעלמתי מיתר השיקולים המקלים ומהמאפיינים החיוביים של הנאשם, ובכלל זה עברו הפלילי הנקי, הודאתו במיוחס לו והחיסכון בזמן שיפוטי יקר והכאתו על חטא. הנתונים הללו אכן יישקלו לקולא בעת גזירת עונשו של הנאשם, אולם אין בהם, כשלעצמם, כדי להפוך את הקערה על פיה ולהביא לסטייה מהכלל לפיו בית המשפט ירשיע אדם אשר נמצא אשם בביצוע עבירה.

גם בכל הנוגע להליך הטיפולי שעבר הנאשם, ייאמר כי גם שיקול זה ייזקף לזכותו של הנאשם עובר לגזירת הדין, אלא שלא שוכנעתי כי יש בכוחו, כשלעצמו, כדי להביא לסטייה מהכלל ולהביא לביטול הרשעתו של הנאשם, ואפנה שוב

לדברים שנאמרו בעניין דדון שצוטט לעיל:

"אכן, המשיב עבר, ועודנו עובר, הליך טיפולי; ואכן, יש בהליך הטיפולי האמור כדי לטעת תקווה בלב כולנו, כי המשיב ידע בעתיד שלא לפעול באלימות. אך ההליך הטיפולי, ממש כפי שציין ביהמ"ש קמא, יכול להוות שיקול להקלה בענישת המשיב, עד כדי ירידה אל מתחת לרף התחתון של מתחם העונש שייקבע בעניינו, ואין בו כדי להטות את הכף לאי הרשעתו"

16. כללם של דברים, בשים לב להיעדר פגיעה ממשית שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, לאור קביעתו לפיה לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים, ולנוכח יתר הנימוקים שפורטו לעיל - הריני קובעת כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.**

גזירת הדין

17. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ד. קביעת מתחם העונש ההולם

18. הגם שההגנה לא חלקה בצורה מפורשת על מתחם העונש שהוצג על ידי המאשימה, מצאתי להידרש ולהכריע בשאלה הנדונה לגופה.

כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

19. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות הפיזית של הנאשם כלפי בת זוגו, הינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריו והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא הזוגי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לאור אלה, נדמה כי לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג (ראו דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).

בעצם ביצוע עבירות האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3)

עמוד 5

373, 379 (1989)). בדומה לאמור בכל הנוגע לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירה האיומים מתעצמת מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו דבריו של כב' השופט ס' ג'וראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, 20.08.2009)).

20. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובייחוד לנוכח אופיים של מעשי האלימות שהופנו מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת והחבלות שנגרמו לה, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים מצויה ברף בינוני.

21. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יאמר כי עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וחבלות, החל מדחיפה או סטירה שגרמו לאדמומיות וכלה במהלומת אגרופ או בעיטה לכיוון הפנים שהביאה לפצעים ולחתכים מדממים. במקרה הנדון, מצאתי כי אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת - עת תפס בשערותיה ודחף את ראשה כלפי מטה; תפס בשערותיה ודחף אותה לכיוון הרצפה; בעט באגן שלה; וסטר לה - מצויה ברף חומרה בינוני. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, מקום בו עסקין בחבלות בחלקים רבים של גופה, וכאשר בולטות בחומרתן השריטות בצוואר, הכיחלון באזור הפנים וההכחלה והנפיחות בברך. גם בכל הנוגע לטיבו של האיום שהושמע מפיו של הנאשם, עת אמר כי יביא לידי כך שייקחו למתלוננת את בנה, סבורתני כי זה מצוי ברף חומרה בינוני. בהמשך לאמור, אף ראוי ליתן את הדעת לנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי מעשיו שתוארו לעיל, היו עלולים לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום.

עוד יצוין, ולחומרה, כי למעשיו של הנאשם אף נלווה ממד של השפלה, עת גרם במעשיו לכך שהמתלוננת תתיישב על ברכיה וכאשר צעק לה, בשעה שהיא ישובה על הברכיים והוא מכה אותה, כי "יחנך אותה" ו"ילמד אותה איך להתנהג".

לצד אלה, ולקולא, בית המשפט שוקל את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא נלווה תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו בוצעו בעידנא דריתחא, כאשר ברקע לדברים עומד אותו ויכוח שהתגלע בין המתלוננת לבין אחותו. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג ללא תכנון מוקדם ומתוך התפרצויות כעס ספונטניות - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שבמקרה הנדון אין המדובר במי שברגע של אובדן עשתונות הכה את המתלוננת ומיד הבין את החומרה שבמעשה וחדל ממנו. אדרבה, ממקרא עובדות כתב האישום המתוקן מצטיירת התנהגות בריזנטית ושלוחת רסן של הנאשם, אשר ממאן להירגע ומכה את המתלוננת פעם אחר פעם, בכמה "מקטעים" שונים, וכל זאת תוך שהוא מאיים עליה. ברי כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך ורק על סמך סעיפי האישום שבהם הוא הורשע. קרי, עבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ועבירה אחת של איומים. עם זאת, התנהגותו כמכלול, כפי שזו מתוארת בכתב האישום המתוקן, תובא בחשבון לעניין קביעת מתחם העונש ההולם.

22. בכל הנוגע ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ואיומים, נקבע בעניינים מתחמי ענישה שתחילתם לעיתים במאסר מותנה ולעיתים במאסר שבשים לב לאורך תקופתו ניתן לרצותו בעבודות שירות, וסופם בעונשי מאסר ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב 14 חודשים. ברי כי בכל מקרה ומקרה הושפעו מתחמי הענישה, בין היתר, מאופיים של מעשי האלימות והאיומים, חומרת החבלות שנגרמו, ויתר הנסיבות הנלוות לביצוע העבירות. כדוגמא לאמור זה עתה, ראו למשל: עפ"ג (מחוזי מרכז) 60176-03-16 **אליאס נ' מדינת ישראל**, (01.05.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) 27847-08-15 **גרופי נ' מדינת ישראל**, (22.11.2015); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 41415-04-15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 25919-11-14 **סקומורוחין נ' מדינת ישראל**, (14.01.2015); עפ"ג (מחוזי חיפה) 34416-11-13 **מועין עזוקה נ' מדינת ישראל**, (06.03.2014); ת"פ (שלום ירושלים) 30739-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.11.2016); ת"פ (שלום עכו) 8982-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**,

(04.07.2016); ת"פ (שלום אילת) 53811-09-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (07.06.2016); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 58245-09-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (09.11.2015).

ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל עמדתי על מתחמי הענישה שנקבעו, כאשר ברי כי העונשים שנגזרו בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בעבירות וממאפייני האישיים של כל נאשם ונאשם, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה במעשים והכאה על חטא, השתתפות בהליכים טיפוליים-שיקומיים, וכיוצא באלה. עוד יצוין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, אולם העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפנינו, ובשים לב לסוג העבירות שיוחסו בכל מקרה ומקרה, הנסיבות שנלוו אליהן והמאפיינים האישיים והיחודיים של הנאשמים השונים.

על כל פנים - וזאת חשוב להדגיש ולהזכיר - הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מביין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

23. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם ולחבלות שנגרמו כתוצאה ממנה, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע חודשיים מאסר, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לבין 14 חודשים מאסר בפועל.**

ה. גזירת העונש המתאים לנאשם

24. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

25. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי, וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. למעשה, יש בדברים אלה כדי ללמד אודות כך שהנאשם נעדר דפוסים עברייניים מושרשים וכי המדובר במעידה חד פעמית שלו. כן שקלתי את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לכך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. בנוסף, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת. מה גם, שבמקרה הנדון נלווית להודאתו של הנאשם גם קבלת אחריות על המעשים, הבעת חרטה כנה מצדו ותחושות של צער ובושה.

עוד ולקולא, בית המשפט מביא בחשבון את הערכת הגורמים הטיפוליים לפיה לא נשקפת מצדו של הנאשם מסוכנות כלפי המתלוננת, ודברים אלה אף מתעצמים בשים לב לכך שהשניים התגרשו, כך שאינם צפויים עוד לנהל משק בית משותף ולהימצא ב"חיכוך" מתמיד זה בזה. כמו כן, לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שאלו פורטו בתסקירי שירות המבחן, ושעל מנת שלא לפגוע בפרטיותו, לא אפרטם כאן. אם כי, אין להפריז במשקל שיינתן לנסיבה זו, בייחוד מקום בו לא נהיר כל עיקר אם היה בנסיבות אלה כדי להשפיע על ביצוע העבירות.

26. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. ויוער, לא ניתן לקבל את עמדת המאשימה, שביקשה לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף

הבינוני של מתחם הענישה, בנימוק "שמדובר בעבירות המצויות ברף הבינוני של המתחם". כידוע, חומרת העבירות והנסיבות שנלוות אליהן משפיעות על מתחם העונש עצמו, ואילו על גזירת העונש בגדרי המתחם, משפיעות דווקא הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. במילים פשוטות יותר, חומרת המעשים יכולה להשפיע על גדריו של מתחם העונש ההולם, ובוודאי שלא על העונש שייגזר בתוכו, ומכאן שכאמור, לא ניתן לקבל את הנימוק שעליו סמכה המאשימה את עתירתה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הבינוני של מתחם העונש ההולם.

בהמשך לאמור לעיל, ובשים לב להוראותיו של סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, אציין כי שוכנעתי שבמקרה הנדון אף יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתקם או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם באופן מלא בעתיד, ואפרט.

כפי המפורט בתסקירים אשר הוגשו, עוד בינואר 2017 שולב הנאשם ביחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה. במסגרת זו, הלה הגיע לשיחות בקביעות וברצף, ובמהלכן שיתף בפתיחות ובאותנטיות בקשייו הרגשיים. כמו כן, מגורמי הטיפול נמסר כי הנאשם גילה הבנה ומודעות באשר למעשיו וקיבל עליהם אחריות. עוד נמסר, כי למרות קשייו הצליח הנאשם להתמסר לטיפול; כי לא קיימת מצדו מסוכנות כלפי המתלוננת; וכי הוא מצליח להיפתח מבחינה רגשית ולהפיק תועלת ממשית מהטיפול, הכוללת גם שינוי תפיסתי והתנהגותי. גם שירות המבחן עצמו, מסר כי לנאשם יש יכולת לערוך התבוננות פנימית ומסוגלות להתירם מההליך הטיפולי.

ודוק, לא התעלמתי מכך שהנאשם ידע עליות ומורדות בזמן השתתפותו בהליך הטיפולי, ובפרט לא מהעובדה שבאחת הפעמים הנאשם והמתלוננת חידשו את הקשר ביניהם, ושבסופו האחרונה נאלצה לפנות למקלט לנשים מוכות (לאחר שלטענתה חשה מאוימת). עם זאת, השורה התחתונה היא שהנאשם הקפיד לאורך כמעט שנה שלמה להשתתף בטיפול שהוצע לו, ואת זאת הוא עשה בצורה אותנטית וכנה, ואף נתרם ממנו בצורה ממשית. כמו כן, לאחר שהדברים היו פרוסים גם בפניהם, עדיין, גורמי הטיפול - שהם האמונים על הערכת המסוכנות - העריכו כי לא נשקף מהנאשם סיכון כלפי המתלוננת. הערכת סיכון זו אף מקבלת משנה תוקף, וזאת בשים לב לגירושין של בני הזוג, ולנוכח העובדה שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע עליהם חרטה כנה.

בהינתן כל אלה, כאמור, שוכנעתי כי הנאשם השתקם או כי לכל הפחות, קיים סיכוי של ממש שהוא ישתקם באופן מלא בעתיד. על כן, מצאתי כי ניתן לילך לקראתו בזו הפעם, ולאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן, ככל שהדברים נוגעים להשתתפותו של"צ (שמשמעה, מטבע הדברים, הימנעות מגזירת עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות). אם כי, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תקבל ביטוי בעונש שייגזר עליו, היקף השעות שאשית עליו יהיה נרחב מזה שהומלץ עליו על ידי שירות המבחן.

27. בסופם של דברים, אציין כי מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, ובייחוד בשים לב להליך הטיפולי הארוך והמשמעותי שהנאשם עבר ועודנו צפוי לעבור, עברו הפלילי הנקי, הודאתו במיוחס, וקבלת האחריות מצדו והבעת החרטה - מצאתי במקרה הנדון לבכר את שיקול השיקום ושלא למצות עימו את הדין. לצד אלה, יובהר ויודגש לנאשם כי ככל שחלילה ישוב לסורו וינקוט שוב באלימות כלפי המתלוננת או כלפי כל אדם אחר, כי אז שיקול השיקום יאבד ממשקלו, וככל הנראה לא יהיה מנוס לבית המשפט אלא לבכר את שיקולי הענישה האחרים. מן הראוי כי ידיעה זו תרחף כחרב מתהפכת מעל ראשו של הנאשם, ואם לא יימנע מלנקוט באלימות משום ההליך השיקומי שאותו הוא עבר, אולי יעשה כן מאימת הדין.

28. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיותר על כנה, וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 15.08.2017, שירות המבחן יבנה עבור הנאשם תכנית של"צ וגישה לבית המשפט - וזאת תוך 30 יום מהיום. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בקיום דיון נוסף. הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של איומים.

ה. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, ט"ז כסלו תשע"ח, 04 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.